

The background of the book cover is a dark, moody illustration. It features a dense, swirling pattern of deep blues and greens, resembling a stormy sea or a complex, tangled web. A bright, ethereal light source, possibly a moon or a distant star, glows in the upper right quadrant, casting a soft, blue light across the scene. A thin, red thread or string is draped across the cover, starting from the top left, looping around the title, and ending near the bottom right. In the lower left corner, there is a small, intricate illustration of a silver, ornate object, possibly a piece of jewelry or a small shrine, also partially entwined with the red thread.

Monica Dake

ZVRÁCENÝ OSUD

STŘÍBRNÁ KREV I.

BARONET

Zvrácený osud

Stříbrná krev I.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Monica Dake
Zvrácený osud – Stříbrná krev I. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZVRÁCENÝ OSUD

STŘÍBRNÁ KREV I.

Monica Dake

 BARONET

Copyright © Monica Dake, 2026

Illustrations © Jakub Politzer, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2864-5

IISBN e-knihy 978-80-269-2867-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2872-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2873-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Monstra žijí uvnitř nás
a kůže je jejich bariérou.*

VAROVÁNÍ!!!!

Mí nejdražší čtenáři, následující kniha obsahuje popisy násilí a téma sexuálního styku pod nátlakem. Pokud Vám něco z toho nedělá dobře, prosím, zvažte, zda budete ve čtení pokračovat.

PLAYLIST

Boris Harizanov – War Drums
Filip Lackovic – Fire Queen
Sonya Belousova & Giona Ostinelli – The Song of
the White Wolf
Kiki Rockwell – Same Old Energy
Ummet Ozcan – Altay
Echoes of Velandria – The Perfect Prey
Florence + The Machine – Daffodil
Tribal Blood – Dead to Me
Lilith Max – Circe
Marilyn Manson – Tainted Love
Esme Rose – Fuck Being a Princess
Filip Lackovic – Stormbringer
Echoes of Velandria – Midnight Hunter
Paris Paloma – LABOUR (the cacophony)
SKÁLD – Ljósálfur
Neoni – Paranoia
Wicked Game – Ursine Vulpine
Zatocity – Dark Desires (Explicit)
Madalen Duke – How Villains Are Made
Pisces Rising – Rains of Castamere (Cover)
Kiki Rockwell – Burn Your Village
Hozier Bear McCreary – Blood Upon the Snow
Eternal Eclipse – Horizon of Memories

PRVNÍ KAPITOLA

Anarché

SEAMUS O'BRIENN MĚL zoufale malé péro a já si přála jediné – aby prohrál. Utíkal v čele první skupiny, což byla spíš věc náhody. Jistě, měl svalů víc, než do kolika byl schopen napočítat, a navzdory své dřevorubecké postavě se pohyboval mezi stromy relativně mrštně. Do popředí ho ale dostala nečekaná nehoda, když se Conor pokoušel strhnout vedoucího Ferguse ze srázu. Ten ale zavrával, chytil se ho a do řeky se skutáleli oba.

Naštěstí pro Ferguse to nebyl strmý pád. Bude jen trochu potlučený, a až mu dám mazání, zmizí mu i modřiny. Stejně jsem ho podezírala, že se nechal strhnout schválně. Patřil sice k nejschopnějším démonobijcům, ale jako záhadou ještě nikdy nevyhrál. Vždycky mu na poslední chvíli jeho prvenství něco překazilo a kupodivu jsem v tom nikdy neměla prsty. Z klání si odnášel celou sbírku drobných úrazů a častokrát se u mě ani nenahlásil pro ošetření.

Bohužel pro mě to stejné nešlo říci o Conorovi, který by u mě klepal na dveře klidně i se zaraženou třískou.

O mazání se určitě přihlásí. A jak jsem ho znala, nezůstane to jenom při něm. Co na tom, že ho pád diskvalifikoval, taková maličkost ho nikdy nezastavila.

Zpoza větví nedalekého smrku se zableskly dva jasné fáborky – žlutý a modrý. Finn, který statečně stál na nejvrchnějších větvích, s nimi energicky mával. Příští rok mu bude patnáct a bude se aktivně účastnit závodu. Nebylo mi ho líto.

Byla jsem ještě mladší, když mě k tomu donutili.

„Zdá se, že Fergus a Conor jsou diskvalifikováni pro pád do řeky!“ kovový zvuk tlampače doléhal až k nám, stejně jako zklamané hučení vesničanů, kteří si vsadili na Conora. Z blízké koruny stromu v ten moment vzlétlo hejno ptáků.

Zabořila jsem nehty silněji do kůry, až jsem na konečcích prstů ucítila lepkavou smůlu. Rozhlédla jsem se po okraji lesa. Široko daleko jsme jediným narušitelem byli jen my. Hvozd tiše přihlížel tradičnímu měsíčnímu honu na démona, kterého jsem pro naše drahé závodníky musela nejdřív vypátrat a lstí přivést až ke hranici. Mohla bych ho klidně zabít sama a následně si prostě vybrat démonobijce, se kterým se dnes vyspím, ale ne.

To by bylo proti *tradici*.

Řetěz v mé pravé ruce sebou prudce cukl a zpod smrku se ozvalo zmučené zaúpění. Shlédla jsem na stvoření s nepřírozeně vytáhlou zkroucenou postavou a pařáty delšími než ostří dýk. Upíralo na mě velké, černé krví podlité oči. Neklidně oddechovalo. Stříbrné okovy ho tížily. Magie přikovávala k zemi. Nebýt jich, okamžitě by se mi pokusil rozdrásat hrdlo. Měla bych se ho bát, ale necítila jsem strach.

Vlastně jsem necítila už vůbec nic.

Ohlédla jsem se k pětici závodníků. První tři balancovali na padlém kmeni nad řekou. Seamus pořád

vedl. Přeběhl ho nejrychleji z nich – pravděpodobně ho popoháněl strach, aby nespadol do vody. Skutálet se ze srázu byla jedna věc, ale přímý pád do řeky plné kamenů nemusel dopadnout nejlépe.

Seskočil z kmene a na tváři se mu usadil vítězoslavný úsměv, který nezračil nic dobrého.

Takže dnes večer budu muset orgasmus opět předstírat. Báječné.

Moje remcání ale přehlušil tichý hluboký smích. Chloupky se mi naježily. Tělo okamžitě reagovalo. Srdce mi najednou bilo jako splašené.

Obezřetně jsem se přikrčila. Byl blízko. Slyšela jsem ho, jako kdyby jeho majitel stál přímo vedle mě. Nehty se mi proměnily v drápy, když zajely hlouběji do kůry. Rozhlížela jsem se kolem. Nikde nikdo. Jen Finn mával opodál dalším praporkem, když závodník s křikem spadol do vody.

Jakmile to uvězněný démon uslyšel, jako kdyby do něj vjela nová síla. Vzpínal se, cloumal řetězy, ale sotva byl schopen tlapy přiložit ke kmeni, už mu je kouzlo strhlo k zemi. Zpražila jsem ho pohledem. Ten temný smích mu rozhodně nemohl patřit. Nižší druh jako on byl sotva schopen vydat nějaký skřek, natož takovýto zvuk, který byl bezesporu lidský.

Nebo *téměř* lidský. Srdce se mi při té myšlence hlasitěji rozbušilo. Bleskově jsem se rozhlédla ke vzdálené tribuně za okrajem lesa plné vesničanů. Hotová démonská hostina.

Pokud se na okraj Hvozdu zatoulala temná bytost a podařilo se jí uniknout mé pozornosti, musela jsem jednat rychle.

Bez dalšího rozmyšlení jsem trhla řetězem, nakreslila konečky prstů runy ve vzduchu a pronesla tiché zaklínadlo, aby se okovy uvolnily. Jako na povel propustily

zakrvácené končetiny démona a odhalily místa, kde se mu ještě před chvílí zažíraly do masa. Bestie na nic nečekala. S hlasitým skřekem vyskočila na strom. Vtom ji ale trefil do boku zubatý oštěp. Zaúpěla bolestí, dunivě dopadla zpět na zem a mátoživě se rozběhla do lesa. Jen o chvíli později se pod smrkem prohnal Seamus s dalšími třemi démonobijci v patách.

„Nesnažte se, tu mrchu jsem dostal!“ hulákal vítězoslavně. „Doběhneme k mrtvole!“

„Sotva jsi jí polechtal peříčka! Vzdej to, O’Brienne!“ smál se Eamon, který využil své mrštnosti, aby zrychlil tempo, obratně přeskákal kameny porostlé mechem a Seamuse předběhl.

Neměla jsem ale čas se radovat nebo se k nim přidat.

Pohledem jsem neustále kmitala po okolí. Šeptala jsem runy jednu za druhou a snažila se odhalit všechno skryté. Ale všude kolem byly jen prázdné větve a nezvykle jasné sluneční paprsky, které se skrz ně prodíraly.

„Sakra, nebud’ srab. Ukaž se!“

Odpovědí mi bylo jen ticho.

Taky mi možná prostě přeskočilo. Bylo načase.

Z nedalekého stromu se na mě zmateně usmíval Finn. Lehce pokynul hlavou, jako kdyby se ptal, zda je všechno v pořádku. Věděl, že pokud jsem se nepřidala k démonobijcům, abych dohlédla na souboj zblízka, něco nešlo podle plánu.

Řetěz mi vyklouzl z dlaně a s kovovým řinčením se svezl na zem. Rozběhla jsem se a přeskočila na vedlejší smrk. Vzduch mi svištěl kolem uší – nikdy jsem se necítila víc při životě než v těch setinách vteřin, kdy kolem mě nebylo zhola nic.

Jen svoboda.

Tak tak jsem stihla zatnout do smrku dlouhé drápy. Prsty na nohou se mi napnuly proti kmeni. Splašený dech se mi rozbíjel o hrudník. Nečekala jsem a vyšvihla se kolem větve o něco výš. Pohybovala jsem se v korunách tak rychle, jak jen to šlo. K Finnovi jsem doskočila a musela se přikrčit, než jsem znovu získala balanc.

„Je všechno v pořádku? Neslyšel jsi nic?“ zeptala jsem se ho zadýchaně. Hleděl mi do očí s odleskem obdivu. Viděl mě už v korunách Hvozdu několikrát a sám se mezi nimi pohyboval víc než mrštně, takže to s mou schopností nemělo nic společného.

„Všechno je v pořádku. Neboj se, ochráním tě!“ hrdě se vyprsil. Pokusil se přitom vypadat o něco vyšší.

Rozhlížela jsem se kolem a na chvíli ignorovala jeho pohled, který se mi tak zoufale snažil nezatoulat do výstřihu. Marně. Jeho motivace byla víc než jasná.

Z dálky k nám dolehl skřek raněné bestie a několik dalších výkřiků démonobijců.

„Vrať se ke tribuně a měj oči na pozoru!“ Hbitě jsem se rozběhla po statné větvi, odrazila se a znovu letěla vzduchem.

Na zemi bych byla rychlejší, ale chtěla jsem mít přehled. Koutkem oka jsem sledovala démonobijce míhající se mezi kmeny a neustále se snažila v korunách zachytit cokoli podezřelého.

Tohle ale bylo *jejich* území. Ne naše. Hvozd patřil démonům. Vraždícím monstrům. Historky o plenění celých vesnic se předávaly z generace na generaci. Žádné dítě nesmělo na severní louky u Hvozdu. A samozřejmě každé se tam aspoň jednou s přáteli vydalo.

Přesně před rokem jsem pomáhala sbírat rozdrásané ostatky pekařova synka. Magická bariéra držela všechny bestie uvnitř, daleko od naší vesnice. Jen tu

a tam se některá prodrala skrz a vyrazila na lov. Proto jsme měli náš měsíční rituál.

Během úplňku, kdy byla čarodějka nejsilnější, musí ulehnout s tím nejlepším démonobijcem, aby jejich výkřik extáze dal průchod moci, jež upevní magickou hranici.

Jenže dosáhnout pravé oboustranné extáze nebylo úplně... jednoduché. Možná to byl důvod, proč se monstrem před rokem dostalo skrz.

Les naplnil nelidský bolestný skřek a nedaleko se ozvalo hlasité zadunění o zem. Směsice zvuků tak drásavých, že by z toho jednomu ustrnulo srdce, pokud byste nevěděli, co se právě stalo.

Přidala jsem do kroku a prudce skočila na větev statného dubu. Přikrčila jsem se a zase narovnala. Pát-rala jsem kolem. Po nepříteli ani památka.

Na malém paloučku pode mnou čtveřice lovců obstoupila tělo bestie se zabodnutým oštěpem. Z rány v boku se mu řinula krev.

Stříbrná tekutina stékala na mechové kameny a třpytila se v paprscích slunce.

„Je mrtvej?!“ ozval se hromotluk Darragh.

„Zdá se, že nedejchá,“ odpověděl Eamon.

„Jo! Jsem vítěz!“ Seamus kopl do protáhlé končetiny. V ten moment se ale ozvalo dávivé zachrčení a Seamus sebou v úleku škubl.

V duchu jsem se pobaveně uchechtla. A nebyla jsem sama.

„To je mi ale hrdina! Ty že máš bejt nejlepší z nás? Uhni, dorazím ho!“ zavelel Darragh a rázně se rozešel ke zkroucenému démonovi, který ale už nevydal ani hlásku.

Černé oči bestie mě sledovaly. Přísahala bych, že ještě na vteřinu se na mě upíraly s nepřijemnou

otázkou, na kterou jsem neměla odpovědět. Zračila se v nich bolest a strach. Nesnesla jsem ten pohled. Svědil mě na kůži.

Vyhasly. Konečně.

Sesakovala jsem z jedné větve na druhou, dokud se má chodidla nedotkla spadaného listí. Čtveřice se ke mně v ten moment beze slova otočila.

„Ustupte,“ hlesla jsem do ticha bezbarvým hlasem. Rozestoupili se. Aspoň někdy mě byli ochotni poslouchat.

Prošla jsem jejich uličkou až k démonovi s fialovo perleťovou kůží. Leskla se na slunci jako lesní tůň za úplňku. V boku měl zaražený štíhlý, dlouhý oštěp. Zapřela jsem se chodidlem o ještě horké tělo a zbraň pomalu vytáhla. Stříbrná krev na mě vystříkla a zašpinila mi vykasanou sukni. Kapala z ostří, které bylo opatřeno několika zuby schopných vyrvat maso, kdybych se zbraní šklubla moc prudce. Smrt musela být pro bestii extrémně bolestivá.

Pekařův syn ale taky neumřel rychle.

„Démon je mrtvý. Seamus zvítězil.“ Oštěp jsem mu podala. Na úzkých rtech mu hrál potěšený úsměv.

„Skolil jsem ho pro tebe,“ oči se mu o něco zúžily a víc než kdy dřív připomínal krysu, když si mě s nimi prohlédl od hlavy až k patě.

Viděl mě už nahou. Několikrát. Očividně se nemohl dočkat, až si to zopakuje.

Žaludek se mi obrátil.

„Dotáhněte ho ke tribuně. Polijte ho *Ohnivcem* a popel zakopejte do země kolem vesnice. Očekávám tě s pohárem jeho krve přesně o půlnoci v Posvátném kruhu,“ nakročila jsem zpět k dubu, vtom jsem ale na zápěstí ucítila Seamusův stisk. Zatnula jsem zuby a zpražila ho varovným pohledem. Skutečnost, že

vyhrál, mu nedávala nárok na mě sahat jindy než během rituálu.

Stisk uvolnil. Příliš pomalu.

„*Ceannair* řekl, že o ostatcích dnešní kořisti rozhoduje vítěz,“ prohlásil tím nejautoritativnějším tónem, jakého byl schopen. Přesto se mu na konci věty hlas nepatrně zachvěl. Tyčil se nade mnou jako hora masa, a i tak se v duchu krčil. Čelo se mu rosilo potem. Těžko říct, jestli proto, že právě utíkal Hvozdem, nebo kvůli tomu, že mi odporoval.

Chladně jsem se mu zadívala do tváře. „A jak se vítěz rozhodl s ostatky vynaložit?“

Odkáslal si. „Vystavíme je v Síni slávy!“

Zpoza jeho zad se ozvalo pobavené uchechtnutí Darragha. „Sketo.“

Seamus se za sebe úsečně ohlédl. „Ty bys na mém místě rozhodl stejně! Tenhle druh v Síni ještě nemáme! Viděls, jak se mu třpytí kůže? Stáhneme ji a přibijeme na čestné místo na zdi!“

Samozřejmě. Potřebuješ si dokázat, že tvé malé péro rozhodně nemá vliv na tvé kvality. Pořádně se předvést, jak jsi slavnostně skolil vzácného démona, kterého jsem ti nejdřív sama nahnala na porážku. Dát na odiv, že jsi pořádný chlapák. Co na tom, že když kůži s masem nespálíš, může přilákat něco daleko horšího. Ohrozit celou vesnici se přece vyplatí. Ubožáku.

Zhluboka jsem se nadechla. Už už jsem se chystala říct, ať si klidně narazí hlavu té bestie na svou vlastní (aspoň by měl nějaký mozek), vtom jsem to ale uslyšela znovu.

Tentokrát ale hlas varovně zavrčel.

Prudce jsem se ohlédla na všechny strany. Drápy, které mi mezitím zajely zpátky do masa, se znovu vytasily.

Darragh si toho všimnul jako první, bez okolků vytasil meč a rozhlížel se na všechny strany spolu se mnou. Nezeptal se mě ale, co slyším. Na to byl příliš hrdý. Příliš odhodlaný prokázat svou sílu.

Ostatní sahalí po zbraních váhavě. Zmateně hledali útočníka, který se před námi skrýval.

Hvozd tiše podřimoval. Ať jsem napínala uši sebevíc, neslyšela jsem nic než klování datla a ševele-ní listoví.

Pohrával si s mou myslí?

„Nikdo tu není,“ odfrkl si jeden z mužů a schoval své dýky zpět do pouzder.

„Odvlečte kořist ke *ceannairovi*. Dělejte si s ní, co chcete. Pro mě za mě ohrozte celou vesnici, když chce Seamus nový gobelín. Mně je to jedno.“ Ignorovala jsem, jak si vyměnili pohledy, a zamířila k nejbližšímu dubu, abych se vydrápala zpět do koruny. Kůra se mi zadírala za drápy a sukně se tu a tam zatrhlá o větev. Po honu jsem vždycky měla co zašívát.

Musela jsem ale na tu bandu pitomců dohlédnout. Bohužel patřili k nejlepším démonobijcům ve vesnici, a pokud se ve stínech skrývala hrozba, nemohla jsem dopustit, aby na někoho z nich zaútočila. Byli to jen lidé.

Ty jsi taky jen člověk. Akorát umíš čarovat.

Krátce jsem shlédla na své drápy. Jen další magie, nic víc. Následek pití démonské krve. Ironie. Dávali mi ji pít místo mateřského mléka, protože démoni mou matku rozsápali na kusy.

Doufali, že se tím kruh uzavře. Že budu schopná sama obnovovat magickou hranici. Snažili se mě připravit.

Věděli to. Už když jsem byla miminko, věděli, co mi budou dělat.

Shlédla jsem na čtveřici válečníků. Handrkovali se, kdo odtáhne kořist a kdo bude kroužit kolem jako hlídka.

A kvůli těmhle ubožákům matka položila život.

Prudce jsem se ohlédla. Znovu jsem to zaslechla. Vrčení. Zahřmění. Jako kdyby se něčí zloba drala ven.

Přikrčila jsem se. Kmitala jsem očima po každé větvi, která se zhoupla ve větru. Po každém stínu, který se pohnul, když ho narušil paprsek slunce. Nikde. Ani. Živáčka.

Dokonce i čtveřice démonobijců se mezi sebou bavila jakoby nic a konečně se dali do pohybu. Tři táhli tělo zpět přes kameny a Darragh sledoval okolí s rukou položenou na zbrani. Nepůsobil ale o nic více znepokojeně než obvykle.

Čím dříve odtud vypadneme, tím lépe pro všechny.

Naposledy jsem se ohlédla, než jsem se napřímila, rozběhla a skočila do prázdna.

DRUHÁ KAPITOLA

Anarché

DO VESNICE JSEM SE VRÁTILA jako poslední. Počkala jsem za magickou hranicí Hvozdu, dokud z dřevěné tribuny neslezl poslední stařešina. Na hon se dívali obvykle jen muži, kteří nebyli schopni se ho sami zúčastnit. Občas dorůstající chlupci, ti se ale většinou využívali jako hlídky v korunách stromů, aby si přivykli tomu, co je čekalo v nadcházejících letech. Měli za úkol zůstat jen na okraji Hvozdu, kde byly nastraženy různé překážky a úkoly, přes které se hlouběji do lesa probojovala sotva hrstka. Jen tak se zajistilo, aby se na nepřátelské území dostali opravdu zkušení lovci, pro které nižší démon nebyl hrozbou.

Téměř.

„Co máš do psí prdele za problém?!“ Čím víc jsem se blížila k vesnici, tím jasněji ke mně doléhal rozčilený hlas Connora.

„Já? Ty jsi do mě strčil,“ ohradil se mírně Fergus. Jakmile jsem obešla kovárnu, uviděla jsem je stát kousek od místa, kde několik mužů stahovalo démona z kůže. Seamus jim pomáhal po svém – kibicoval.

„Jen jsem se tě snažil předběhnout! Kdyby ses po mně neohnal, neskutáleli bychom se do řeky!“ Obvykle bledý Connor zbrunátněl vzteky tak silně, že ani nešlo vidět jeho pihy. Zato se mu pod okem krásně vyjímal dlouhý šrám, díky kterému měl tvář skoro dvakrát tak velkou. Musel se narazit o kámen.

Škoda, že to přežil.

„Celou dobu ses držel těsně za mnou a čistě náhodou ses rozhodnul mě předběhnout zrovna u srázu. Ten loket ti vystřelil určitě omylem,“ odpověděl mu s cynickým klidem Fergus. Oba byli zmáčeni na kost, ale zatímco Connor svými splihlými vlasy a šlachovitou postavou připomínal mokrého psa, na Fergusovo statné tělo se oblečení lepilo jako na dokonalé umělecké dílo. Paže si založil na hrudi. Zdálo se, že neutrpěl ani škrábnutí.

„Neměl by sis takhle se mnou zahrávat, Fergu,“ syčel Connor mezi zuby. Zatínal ty svoje pěstičky, sotva se ale odvážil udělat krok a zmenšit mezi nimi vzdálenost.

„Nebo co?“ Fergus nepatrně pozvedl obočí zdobené jizvou. Přísahala bych, že na rtech mu hrálo mírné pobavení.

Zbrunátnělý Connorův obličej se náhle projasnil zlomyslným úsměvem. Svou typickou kulhavou chůzí se k nim blížil *ceannair*. Vůdce vesnice. Jeho otec.

„Je tu všechno v pořádku, hoši?“ mlaskl a změřil si je pohledem. Fergus oba převyšoval o hlavu.

„Naprosto, pane. Jen si povídáme o dnešním výborném honu,“ odpověděl stejně klidným tónem jako předtím. Ještě se krátce zdržel pohledem na Connorovi, než se na *ceannaira* otočil s výrazem, který nasvědčoval, že by ho nerozhodil snad ani vpád démonů do vesnice.

„Ano, ano. Škoda, že tak vynikající lovci skončili oba předčasně. Víš, chlapče, je mi už dlouho záhadou, že když náhodou pronikne bestie za hranici Hvozdu, vždy bojuješ jako lev, ale v honu si počínáš neobratně. Skoro to až vypadá, že se ani nesnažíš vyhrát,“ *ceannair* si ho podezíravě měřil křiváckým pohledem.

„Smůla se mi lepí na paty. Co nadělám,“ povzdechl si Fergus a zběžně pokrčil rameny, jako kdyby mu to vlastně vůbec nevadilo.

„Řekl bych, že tě naše čarodějka urkla, ale podívej se na sebe! Polovina děvčat z vesnice sní sice o Connorovi, ale i ty jsi uloupil několik srdcí. Určitě je jí líto, že se nesnažíš získat to její.“

Polovina děvčat. To určitě.

„Jistě,“ odpověděl Fergus zdráhavě. Paže už svěsil podél těla. Neuniklo mi ale, jak zatnul pěsti, až mu naběhly žíly na předloktích. Nemohl *ceannairovi* namítnout, že on už jedno srdce získal. Honu se účastnili všichni schopní muži, dokud je nenahradil jejich vlastní syn. I ti zadaní nebo dokonce ženatí.

„Věřím, že se polepšíš. Tvůj otec by určitě měl radost, kdybys přispěl do Síně slávy svým úlovkem,“ mlaskl *ceannair* a tlustou rukou ho poplácal po lopatce. Dřív měl podobně statnou postavu jako Fergus.

Byl to on, kdo vyhrál první hon. On, kdo tradici obnovil...

Zatřásla jsem hlavou ve snaze zahnat záblesk vzpomínky na jeho slizké rty.

K mé smůle se ale zadíval přímo na mě. V očích se mu zablesklo.

„Anarché! Pojď k nám!“ nebyla to prosba, ale rozkaz, který jsem poslechla zdráhavě.

Moje tělo se v tu vteřinu stalo hroudou masa bez vědomí. Šlo po paměti.

„Přejete si?“ odpověděl cizí hlas z mých rtů – jako vždy, když jsem s ním mluvila. Jen jsem se snažila si to odbýt.

Změřil si mě hodnotícím pohledem. Okamžitě jsem na kůži cítila jeho ruce zkoumající každou křivku, aniž by se mě dotknul. Ženy si prý vždy pamatují svá poprvé.

Fergus nepatrně nakročil mezi nás. Ne dost, aby mě zcela zastínil, ale musela jsem se v duchu usmát. Navenek to vypadalo, že se mě snaží ignorovat. Moc dobře jsem ale věděla, co dělá.

Ceannair nespokojeně mlaskl a pohlédl na svého syna, který celou dobu zuřil v tichosti. Patrně čekal, že se ho papínek zastane a zjedná jeho verzi spravedlnosti.

„Connor se zranil. Postarej se o to, aby dostal mazání.“

„Sám jsem už takové zranění jednou měl. Stačí běžná mast od apatykáře a Connorova tvářička bude do týdne jako obrázek. Jsem si jistý, že Anarché má dost starostí s přípravou na rituál. Určitě chcete, aby se na něj mohla plně soustředit a vesnice zůstala v bezpečí,“ ozval se svým klidným hlasem Fergus. Měl pravdu. Mast od apatykáře by stačila.

„Skoro jsem tam umřel! Potřebuju kouzlo!“ ohradil se Connor ostře a obličej se mu znovu zbarvoval do nehezkého rubínového odstínu.

„Potřebuješ hlavně klid, mast a být pod dlouhým dohledem. Na to teď Anarché nemá čas, musí se postarat o blaho vesnice. Nechceme přece, aby démoni nad ránem zaútočili a vzali si čest tvé drahé matky, že ne?“

Ceannair kmital očima mezi námi jako starý, ale hbitý kocour. Nakonec si dlouze povzdechl. „Pojď,

chlapče, doprovodím tě k apatykáři.“ Uchopil syna za předloktí, ten se mu ale vysmekl a rázně zamířil uličkou mezi domy, otec ho kulhavě následoval.

Sotva byli z dohledu, Fergus se pobaveně ušklíbnul. „To bychom měli,“ zlehka do mě dloubnul loktem. „Jsi v pořádku?“ měřil si mě starostlivě. Neměla jsem žádného sourozence, ale hádám, že nějak podobně by se na mě díval vlastní bratr.

„Já? Co ty? Skutálel ses do řeky jako pytel brambor,“ uchechtla jsem se a oplátila mu rýpnutí loktem do boku. Bolestivě sykl.

„Jsem úplně v pohodě.“

„To vidím.“

„Jenom trocha modřin. Ten blbeček mi přistál loktem rovnou mezi žebra. Když se nebudu smát, budu dobřej.“

„Jak to mluvíš o synovi *ceannaira*? Že se nestydíš,“ napodobila jsem pohoršený tón a nesouhlasně zakroutila hlavou, načež se Fergus přidušeně zasmál, až si přiložil ruku k žebrům a obličej se mu krátce zkřivil bolestí. Úsměv na rtech ho ale neopustil. „Promiň,“ dodala jsem lítostivě.

„Schovej si všechny fóry a řekni mi je až za dva dny, jo?“

„Do té doby jich pár vymyslím jako poděkování, že jsi toho blbečka shodil ze srázu,“ dodala jsem k němu tišeji.

Napřímil se a zatvářil se jako vrchol nevinnosti. V očích mu ale tančili všichni d'asi. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Děkuju.“

„Kdykoli.“

„Tady jste vy dva!“ ozvala se svým zvonivým hlasem Niamh, když vyšla zpoza kovárny. Nesla tři

korbelý medoviny. Kdo ví, zda za její zářivý úsměv mohla vidina zlatavého moku, nebo skutečnost, že její snoubenec opět prohrál.

Ale pokud nic jiného, tak tihle dva mi rozhodně stáli za to, abych dnes večer ulehla se Seamusem O'Briennem a obnovila hranici Hvozdu.

Fergusovi a Niamh se nic nesmělo stát.

„Světlo mého života,“ vydechl měkce. Při pohledu na svou snoubenku mu pohled zjehl. Vyměnili si zamilovaný úsměv a něžný polibek, během kterého si od ní převzal jeden z tupláků, zatímco druhou ruku jí ovinul kolem pasu. „A dokonalá žena. Díky!“

„To je maličkost. Snad ti to pomůže zmírnit bolest.“

„Ach, ano, bolí to strašlivě. Rozhodně by ses mi na to měla večer podívat.“

„Pokusím se vyplížit.“

„Jste vážně sladcí,“ zavrtěla jsem hlavou a vzala si druhý korbel. „Díky. Tohle je dneska potřeba.“

„Tušila jsem, že ti přijde vhod,“ usmála se na mě Niamh svýma modrýma očima. Opírala se teď zlehka o Ferguse, který pozvedl medovinu, aby si s námi rychle připil.

„Na Anarché! Nejstatečnější z nás, která měsíc co měsíc musí čelit těm největším příšerám tváří v tvář!“

„Ne vždycky jsme tváří v tvář. Někteří to mají rádi zezadu. Možná si přitom představují, že šukají ovci,“ pokrčila jsem rameny a pozvedla svůj korbel. Niamh v sobě zadusila smích, zatímco Fergus držel svou klidnou grimasu. V očích se mu ale mihl stín odporu.

Byl jediným mužem ve vesnici, kterému se tradice přičila. Jediný, který mi to kdy dal najevo. Možná proto, že to byl on, kdo mě tenkrát utěšoval, když jsem plakala po prvním rituálu.

Na nic jsem nečekala a pořádně se napila. Medovina mi hladila hrdlo. Konejšila. Otupovala smysly. Vypila jsem polovinu na jeden zátah. Netoužila jsem dnes zůstat střízlivá.

„Páni. Do tebe to padá,“ konstatovala Niamh. Obezřetně mě sledovala, úsměv jí pohasl. Ze svého korbele se sotva napila.

„Měla jsem žízeň,“ odpověděla jsem bezbarvým hlasem.

„Zdáš se mi jiná než obvykle,“ nenechala se tím ošálit. Jejím bystrým, pomněnkovým očím nikdy nic neuniklo.

Fergus se napil podobně vydatně, medovina do něj jen zahučela. „Kdybych se měl vyspat se Seamusem, válím se tu s'atý pod obraz.“ Niamh si přitom přivinul k tělu. Jako kdyby se snad bál, že to jí rozkážou dnes vykonat mou povinnost a chtěl ji před tím ochránit.

Nezdálo se ale, že by tomu věnovala zvláštní pozornost nebo že by se nechala obalamutit.

„Any, mluv s námi. Něco je jinak. Jak se cítíš?“ poslední slova řekla s nejvyšší opatrností.

Tiše jsem se uchechtla. Nešlo to zarazit.

Jak bych se asi mohla cítit.

Chtěla jsem jí upřímně odpovědět. Ale ve vteřině, kdy mi pohled padl na její starostlivou, bezelstnou tvář, jsem jí prostě nedokázala přidělovat obavy.

Usmála jsem se, jak nejlépe jsem dokázala. „To nic. Jen si dneska podsypte okna solí. Kdyby náhodou kůže přilákala někoho dalšího,“ s těmi slovy jsem pohlédla hlavou k plácku, kde pomalu odřezávali nejnovější *gobelin Síně slávy* od masa. Vítr se obrátil a my jsme ucítili kovový zápach.

„Seamus byl vždycky idiot,“ ucedil tiše Fergus.

„Ano. A já s tím idiotem budu dnes spát,“ vydechla jsem a při pohledu na jeho samolibý obličej jsem do sebe obrátila zbytek korbenu.

V mé chatrči nikdy nebylo úplné ticho. V krbu vždy plápolal oheň. Nikdy nevyhasl. Ale ani se nikdy nevy-mkl kontrole. Byl mi dobrým sluhou a věrným strážcem. Stejně jako můj kocour Grimor. Grim. Zatoulal se ke mně do chatrče po prvním rituálu a zůstal tu. Přišel jako dospělá kočka, a i když uběhlo už dlouhých patnáct let, vypadal pořád stejně. Nikdy nebyl nemocný. Vždy věrně u mě. A vždy syčel na Conno-ra, když se tu ukázal mimo noc úplňku.

Jednou ho kousnul do zadku. Nejlepší den mého života.

V chatrči jsme byli jen my dva a oheň v krbu. Po každé jsem se vracela do tichého praskání polen a předení, které se ozvalo, když mě uviděl ve dveřích.

Stejně jako dnes. Už za prahem jsem ucítila směs bylin a koření, ale jakmile jsem vešla, vůně se otočila kolem mých smyslů. Rozhlédla jsem se po svém skromném domově, kterým byla v zásadě jen jediná kulatá místnost s velkou postelí, kádí, kamny s krbem, stolem a trochou dalšího nábytku, ze kterého jsem měla nejraději knihovnu.

Na posteli se pohnula koule černých chlupů.

„Byl jsi hodný?“ usmála jsem se na to klubíčko, které rozespale zvedlo hlavu, protáhlo hřbet a seskočilo z pletené deky, aby mě uvítalo.

Tiše mi mňouknul svou sotva slyšitelnou odpověď. Když se mi otřel o nohu, kousek mého zkamenělého srdce pookřál. Sklonila jsem se, abych Grima mohla

podrbat, ale byl rychlejší a sám mi skočil do náruče. Obvykle to dělával. Ovšem obvykle mi taky začal olizovat obličej jako pes, jenže dnes se zarazil. Místo toho nakrčil čenich a v jantarových očích se mu zablesklo. Větril ze mě cizí pachy.

„Copak se ti nezdá? Byla jsem moc hluboko ve Hvozdu?“ Jemně jsem ho držela v náručí. Nechala jsem ho mě zkontrolovat. „Nebo ze mě cítíš medovinu?“

Grim čenichal všude, kam jen dosáhl, ale ať už na mně cítil cokoli, nesyčel. Jen se odtáhl a nezvykle zkoumavým pohledem se mi zadíval do očí.

Podrbala jsem ho za ušima a zamířila ke kádi i s kocourem v náručí. Voda mu nevadila, zato na sůl syčel, jako kdyby ho brali na nože. Stejně jsem při přípravě jídla dávala přednost jinému koření.

Odložila jsem kocoura na stoličku hned vedle kádě. Jen vteřinu předtím, než někdo třikrát jemně zaklepal na dveře.

„Zákon káže a panny stojí na prahu jako tvé strážce. Nech nás vejít,“ poznala jsem neomylně hlas Branny. Nesl v sobě asi takové nadšení, s jakým jsem šla otevřít dveře, abych čelila pohledům šestice neprovdaných dívek. Jejich pichlavé oči mě sledovaly se směsicí odporu, znechucení a otupení. Každá z nich mě už viděla ulehnout se svým milým. Tedy, každá až na Niamh, která se do dveří prodrala jako první a s úsměvem zvedla čisté plátno a mýdlo, které vonělo po růžích.

„Sehnala jsem ho u kupce z města. Dneska tě rozmazlíme,“ mrkla na mě povzbudivě, na nic nečekala a energicky vešla do chatrče. Ostatní dívky ji o poznání méně nadšeně následovaly. Až na Brannu, která zůstala stát za prahem. Pohledem se mi zavrtávala přímo pod kůži a nejraději by mě z ní stáhla stejně jako démona.

Se Seamusem se měli brát za měsíc.

„Branno, zavři za sebou, ať nevystydne voda v kádi!“ houkla po ní Niamh ve snaze narušit napětí mezi námi. Branna se místo odpovědi kysele ušklíbla. Všechny jsme věděly, že voda v kádi jen tak nevychladne. Během dne ji má kamarádka ohřívala nad věčným ohněm, zatímco já i její milý jsme uháněli lesem. Snažila se mi tuhle potupnou tradici co nejvíce zpříjemnit. Díky ní a neznámému kouzlu z krbu jsem měla vždy teplou koupel.

Branna vešla dovnitř. Dveře jsem ale musela zavřít já.

„Svlékni se,“ štěkla po mně jedna z dívek, načež ji Niamh zpražila pohledem. Kvapně ke mně přistoupila a sama mi pomohla rozvázat šněrovačku. „Máš natržené šaty. Co kdybych ti je pak zašila, hm?“

„To je dobré, zvládnu si je zašít,“ pokusila jsem se o shovívavý úsměv, a jakmile mi šněrovačku rozvázala, odhodila jsem ji na truhlu. Potrhané a zabláčené šaty letěly vzduchem vzápětí.

Niamh si povzdechla. „Máš na těle šrám,“ uslyšela jsem její znepokojený hlas.

„Když jsem lákala démona do pasti, na chvíli se dostal moc blízko. Nic to není.“

„Jsi si jistá? Je dlouhý jako dlaň a zaschla na něm krev.“

„Špinavá krev,“ ucedila jedna z dívek, zatímco chystala z truhly obřadní roucho. Sotva se na mě podívala. Jako kdyby ji pohled na moje nahé tělo rozčiloval.

Zadívala jsem se do oprýskaného zrcadla na stěně a natočila se k němu víc z boku. Musela jsem si měděné vlasy stáhnout z ramene, abych na šrám viděla.

Nad kyprým zadkem se nepatrně třpytil. Nebyl temně rudý, ani skoro černý jako krev smrtelníků, ale

purpurový. Když jsem měla měsíčky, vytékala ze mě jasně karmínová se zvláštěně perleťovým odleskem.

Byla jsem hříčka přírody. Jejich lovecký pes, kterého krmili krví démonů tak dlouho, dokud se neproměnil v divoké monstrum.

„Nic to není. Za dva dny nebudu mít ani škrábnutí,“ pouсмála jsem se chlácholivě na Niamh. Když jsem se k ní natočila, v odrazu zrcadla se zatřpytila runa na mém břiše. Měla jsem ji, kam až mi paměť sahala. Rostla se mnou. Znak čarodějek.

Nejspíš. Nikdy jsem totiž jinou čarodějkou nepotkala.

„Bud' opatrnější, ano?“ odpověděla mi vlídně a pokynula ke kádi. „Pojď, pořádně to opláchneme.“ Nabídla mi přitom ruku, aby mi pomohla vlézt dovnitř.

Sotva jsem vlezla do horké vody, ucítila jsem na sobě víc rukou, než jsem byla schopná napočítat. Téměř všechny se mě snažily drhnout do masa. Dotýkaly se mě hrubě, jako kdyby mě chtěly rozdrásat. Jen u šrámu jsem ucítila něžné doteky Niamh a jejího růžového mýdla.

Rozprostřelo se ticho, ve kterém bylo slyšet praskání polen v krbu. Grimor nepředl. Bedlivě panny sledoval z okenní římsy. Hlídal, aby si ani jedna z nich nedovolila víc, než měla.

Upřela jsem pohled do plamenů. Nevnímala jsem, jak mi tvrdým kartáčem bezcitně češou vlasy. Jak se mi zadírají nehty do kůže. Nemohly udělat nic horšího, než čeho se na mně dopouštěli jiní. A mé tělo se zase stalo jen hroudou masa.

TŘETÍ KAPITOLA

Anarché

KE KAMENNÉMU KRUHU PŘED HRANICÍ Hvozdu vedly dvě pěšiny. Jedna do kopce a lemovali ji muži s loučemi. Čekali na Seamuse a dopřávali mu bezpečný průchod.

Já šla tou druhou, kratší cestou. Od chatrče podél hranice Hvozdu, kterou v tomto místě utvářela hlavně mělká řeka. Energie z vody mi pomáhala hranici udržovat a sama o sobě byla dobrou bariérou. Bohužel protékala i lesem a nešlo se na ni zcela spoléhat. K udržování bylo zapotřebí všech živlů, a abych s nimi co nejlépe splynula, musela jsem s nimi... nu, splynout. Odevzdat své tělo. Nechat do sebe proudit lidské sémě jako součást nekonečného cyklu.

Stejně jako to přede mnou dělala má matka a před ní zase její. Tak jsme byly počaty. Čarodějky oplodněné démonobijci. Mnou ten cyklus skončí.

Úplněk dnes jasně zářil a spolu s loučemi v kamenném kruhu pomáhal menhirům vrhat mohutné stíny. Bývaly doby, kdy se mi zdály větší. Jako kdyby se křivily a tančila v nich monstra. Měsíc od měsíce,

rok od roku, se ale čím dál víc zmenšovaly. Stejně, jako se mi přirození mých společníků zdála menší a menší.

Měla bych tohle místo uctívat, ale někde hluboko uvnitř jsem se mu chtěla vysmát. Nakopla bych každý z kamenů, kdybych se nebála, že si zlomím palec.

Země pod prsty zábla, když jsem mezi ně vstupovala. Nevítala mě. Nehřála mocí. Jako kdyby i ona dobře věděla, že dnešní výkon nestojí za žádnou námahu.

S povzdechem jsem ze sebe shodila obřadní roucho a do kruhu vstoupila nahá. Světlo z loučí dopadalo na mou kůži pokreslenou runami. Skutečnost, že panny budou barvu z prstů drhnout ještě druhý den, mi byla ale jen malou útěchou za to, jak se mi pět z nich snažilo sedřít kůži z těla.

Ohlédla jsem se k pěšině, na jejímž konci stál Fergus. Odhodlaně se díval před sebe. Pohledem o mě ani nezavadil. Jeden z mála lidí z vesnice, který mě nikdy neviděl nahou.

Na cestě nebylo vidět žádný pohyb. Seamus si dával načas. Dost možná mu Branna ještě stihla ve vesnici vyčinit, ať si odbude jenom to nejnutnější. Nemusela mít žádné obavy. S ním to nikdy nemělo dlouhého trvání.

Jarní vítr se mi zakusoval do kůže. Do Beltainu nebylo daleko a naštěstí se to dalo snést, ale stejně mi chladem ztuhly bradavky.

Konečně jsem spatřila postavu směřující od vesnice. A stejně jako milionkrát předtím – i když jsem věřila ve svou vlastní otupělost a neschopnost cokoli dalšího cítit – kousek ve mně pohasl. Malá, zpropaná část, která pokaždé doufala v zásah vyšší moci.

Nenáviděla jsem tohle proklaté místo. Ale bylo všechno, co jsem měla. Rituál, který posiloval nejen

hranici, ale i mě samou. Střípky odkazu mé matky, kterou jsem nikdy nepoznala.

Ohlédla jsem se přes rameno ke Hvozdu. V dálce se ozvalo zaskučení démona.

Jestlipak to byl zrovna ten, který ji rozdrásal na cáry?

Stíny menhirů se pohnuly, když je narušila Seamusova louče. V druhé ruce nesl měděný pohár plný stříbrné krve, která vzduch zaplňovala kovovým pachem. Na jeho samolibé tváři hrál potěšený úsměv, když mi dychtivýma očima klouzal po těle.

„Těšila ses stejně jako já?“

Neodpověděla jsem a natáhla se po poháru. Podal mi ho. Byl těžší, než vypadal, a zábl do prstů. Odříkala jsem slova ve starodávném jazyce jako naučenou píseň. Sama mi klouzala ze rtů. Přirozeně. Hladce. Cítila jsem, jak se mé tělo odpojovalo a mysl bloudila daleko mezi hvězdami.

Chyba. Měla bych se soustředit. Na chladnou zem pod nohama. Šumění řeky vedle nás. Světlo tančících loučí. Vítr ve vlasech. Ještě teplou krev, která mi propalovala hrdlo.

Na Seamusovy rty, které mě nedočkavě líbaly na krku, aniž bych dopila.

Pohár se skutálel do trávy. Podvolila jsem se jeho síle, se kterou mě tlačil k zemi, zatímco ze sebe sám strhával oblečení. Pohled mi samovolně sklouzl k pěšině. Fergus byl otočený zády. Musel o to místo bojovat? Stráž na konci cesty se vždycky ráda dívala, ale většinou tam stál právě on.

Někomu by možná bylo trapně, ale mě jeho přítomnost uklidňovala. Když byl na stráži, vítězný demonobijec se... krotil. Ne že by zrovna Seamus měl kdo ví jak neobvyklé choutky. Než jsem si pořádně stihla uvědomit, že na mě leží, už pohyboval pánví a udý-

chaně oddechoval. Vydával přitom podobné zvuky jako prase v říji.

„Notak... ahh... Líbí se ti to? Líbí??“ chroptěl mezi steny, celý brunátný v obličejí.

Neměla jsem to srdce mu říct, že ani necítím, že je ve mně. Mlčela jsem. Nechtělo se mi dnes cokoli předstírat. Ale s takovou bude magická moc živlů spát hodně hlubokým spánkem.

„Sté-nej!! Ahhh... dělej!!“ Neobratnýma prstama mě chytil za prso. Mačkal mě jako kozu při dojení.

Pohled mi znovu sklouznul na Fergusova statná záda. Na krátkou chvíli mě napadlo, jaké by to bylo na sobě cítit váhu jeho těla...

A z mých rtů se vydral tichý vzdych.

Stála jsem nad kádí s horkou vodou. Pokrčenou nohou jsem se opírala o její okraj, zatímco jsem se rukou s žínkou snažila ze sebe *všechno dostat ven*.

Grimor mě upřeně sledoval ze stoličky jantarovými očima a líně mával ocasem.

„O tomhle nikomu ani slovo,“ poučila jsem ho, jako kdyby mě neviděl to dělat po každém rituálu. To poslední, co jsem si přála, bylo se nechat oplodnit. Vařit výluh z bylin jsem se ale neodvážila pro případ, že by jakkoli bránil přirozenému toku moci. Nemohla jsem narušovat svůj cyklus. Mohla jsem ale udělat alespoň to málo, co bylo v mých silách.

I tak si *ceannair* občas neodpustil poznámku, že mám zkažené luno, když mě nikdo z mužů ještě neoplodnil. Nevím, jestli jsem byla zkažená nebo se na mnou prostě smílovala vyšší moc. Děkovala jsem za to ale při každém krvácení. Svůj osud bych nikomu

nepřála a už vůbec ne vlastní dceři. Ať mě klidně šuká celá vesnice až do mé smrti. Pokud mě neroztrhá nějaký démon, všechny je přežiju. Zesílím. A pak Hvozď lehne popelem.

Zrovna jsem si namáčela žínku ve vodě, když jsem to zahlédla. Perleťový odlesk u lesa. Mohl to být jen třpytící se úplněk na říčce, jenže to by nesměl Grimor nakřít hřbet a hlasitě zasyčet. U okna se ocitl rychleji než já a okamžitě škrábal na tabuli.

Perleťový odlesk se znovu pohnul. Nabyl jasných obrysů. Zřetelně jsem rozeznala nepřirozeně zkřivenou siluetu a podlouhlé končetiny.

Démon. Podobný tomu, kterého jsme dnes ulovili. Musel cítit kůži svého druhu. Pohyboval se pomalu. Každý krok mu činil obtíže a způsoboval bolest. Snažil se prodrat skrz magickou bariéru, kterou jsem před hodinou obnovovala.

Z chatrče jsem vyběhla, aniž bych si stihla cokoli obléknout. Hrála jsem o vteřiny. Svět kolem mě se změnil v temné šmouhy. Nehty se mi proměnily v drápy. Prala jsem se s větrem a utíkala napůl jako člověk, napůl jako šelma. Predátor. Srdce mi divoce tlouklo v hrudi. Od démona mě dělilo sotva tři sta stop. Než stihl otočit hlavu a zavětrít mě, bylo to už jen dvě stě.

Naposledy se pokusil udělat krok skrz bariéru. Z hrdla se mu vydral bolestivý skřek. Divoce oddechoval. A když nás už dělilo jen sto stop, prudce se otočil ke Hvozdu. Dal se na útěk.

Jenže to jsem nemohla dopustit. Pokusil se dostat k vesnici a neuspěl, udělá to znovu. Dřív nebo později se mu to podaří.

Přeskákala jsem kameny v řece, dokud jsem se prsty nezabořila znovu do trávy. Tu ale za malou chvíli nahradilo listí. Stromy kolem mě se rychle mí-

haly. Soustředila jsem se jen na svůj cíl. Skrz větve probleskovaly střípky měsíčního světla a dopadaly na jeho perleťovou kůži. Dokázala jsem se ve Hvozdu dobře pohybovat i v noci, natož když můj cíl zářil jasněji než oheň o Beltainu.

Utíkali jsme podél řeky. Uháněl rychleji než jeho předchůdce, ale i tak se mi dařilo náskok snižovat.

Světla ubývalo a Hvozď zhoustnul. Větve se nade mnou spojovaly. Už jsme dávno minuli kameny porostlé mechem, kde se odehrál dnešní souboj. Napnula jsem svaly. Pokud ho rychle neulovím, zavede mě příliš hluboko, ale vzdát se nepřicházelo v úvahu.

Hučení vody sílilo, blížili jsme se k vodopádu. To byla moje příležitost. Kdyby se mi podařilo ho nahnat ke skalní stěně, měla bych vyhráno.

Hbitě jsem uskočila stranou a snažila se ho zatlačit potřebným směrem. Zabralo to. Utíkal zběsile, bez přemýšlení. Když se před námi vynořila skála, skočil na ni, ale jeho protáhlé prsty byly příliš dlouhé na tak zrádný povrch. Uklouznul a spadl. Znovu vyskočil, ale nestihl se zachytit. Rozběhla jsem se rychleji, odrazila se a zabořila mu ostré drápy do krčních tepen.

Hvozď naplnil bolestný skřek. Na zem tryaskaly čůrky stříbrné krve, která se v měsíčním světle jasně třpytila.

Démon dopadl na břicho a já na jeho záda. Svírala jsem mezi nohama široký pas. Prsty s drápy pořád zabořené v krkavicích. Necukal sebou. Smrt byla rychlá.

Cítila jsem, jak jeho srdce přestalo bít. Nebo měl možná dvě? Tenhle druh jsem poznala teprve dnes. Nehodlala jsem se tu ale zdržovat, abych to zkoumala.

Sesedla jsem pomalu, až se mi prsty u nohou zabořily do chladné zeminy s jehličím. Oči mi přitom

přejížděly po okolí a dech jsem měla jako splašený. Nacházela jsem se hluboko ve Hvozdu. Za úplňku. V době, kdy byla magie nejsilnější a s ní i démoni.

Zatraceně.

Vlastní malichernost a chuť lovit mě ovládly. Mohla jsem si zjednodušit souboj kouzlem, ale nemyslela jsem jasně. Instinkt predátora byl silnější než racionální uvažování.

Všude kolem mě rostly vysoké, majestátné stromy. Jejich koruny vytvářely spleť neprostupná bludiště. Nebýt úzkého prostoru nad vodopádem a řekou, noční oblohu by nešlo zahlédnout. Musela bych vyšplhat po kmeni až mezi nejvyšší větve, abych se podle polohy hvězd zorientovala. Ale takhle se mi jasně podařilo určit směr. Nestačilo mi se vrátit podél proudu řeky, Hvozď mohl mámit smysly. Hvězdy ale nelhaly.

Obezřetně jsem se rozhlédla kolem. A přesně v ten moment jsem uviděla, jak záchvív měsíčního světla dopadá na mýtinu, zpoza které mě sledovaly dvě velké, temné oči s lesklým bělmem.

Vyčkávaly. Hodnotily, zda jsem hrozba. Na dálku jsem nebyla schopná poznat, jakému druhu náležely. Mohlo jich tam být víc.

Musím se napít krve, abych překryla svůj pach. Jinak se zpátky živá nedostanu.

Opatrně jsem ustoupila zpět k mršině, aniž bych spustila oči z dohledu. Srdce mi přitom tlouklo jako zběsilé. Couvla jsem ještě o krok zpátky, dokud jsem se nohou nedotkla chladnoucího těla s perleťovou kůží. Sklonila jsem se, připravena sát přímo z rány.

„To ti nepomůže. Pácheš lidským semenem na míle daleko,“ ozval se hluboký, chraplavý hlas. Tichý, a přesto jako kdyby se kvůli němu chvěla půda pod

nohama a praskaly větve. Jako kdyby byl samotným ztělesněním Hvozdu.

Do prdele.

„Vždycky jsem věděl, že to čarodějky mají rády na všechny způsoby... Ale do prdele? To je příjemná zpráva...“

Co to ksakru?!

Zaostřila jsem na oči, které se pořád nehýbaly. Sledovaly mě. Vyčkávaly ve stínu.

„Ukaž se!“

„A proč bych to dělal? Výhled se mi zamlouvá.“

Vtom mi došlo. Neměla jsem na sobě ani kousek oblečení. Ani. Jeden. Kousek. Oblečení.

Už dlouho jsem si nepřipadala doopravdy *nahá*. Nehodlala jsem ho ale potěšit vlastními rozpaky.

Bojově jsem se přikrčila a tasila drápy. „Na sraba, co se schovává ve stínech, máš až moc řečí. Ukaž se, ať ti můžu protáhnout úsměv. Bojuj, ty bestie!“

Temné oči sebou nepatrně škubly. Ozvalo se zaržání koně. Hluboký hlas se tiše zasmál. Noc začala získávat mlhavé obrysy. Nebyl to přízrak. Ani muž. Ale hora z masa a kostí.

Vystoupil ze stínů a země zaduněla. Na vteřinu jsem zapomněla dýchat.

Jeho tělo obepínala temně nachová aura. Vyzařovala z něj. Plíživě se rozpínala kolem mýtiny jako pavučina šera a donutila mě se bojovně přikrčit. Vytěsnila jsem strach. Nemohla jsem si ho dovolit. I tak ho vycítil jako lovecký pes krvácející kořist. Koutky rtů protáhl v úsměvu.

Nikdy v životě jsem neviděla monstrum s tak pohlednou tváří. Bohové ho snad zplodili k pomstě lidem. Převyšoval by i nejvyššího muže z naší vesnice nejméně o hlavu. Šírkou ramen konkuroval statným

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zvrácený osud***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.